

Endvidere ophæves § 28 (om tilvejebringelse af sygelokaler).

Samtidig indføjedes i indkvarteringsloven efter § 32 følgende nye paragraffer:

§ 33. Forsvarets og civilforsvarets personel er berettiget til indlæggelse på de kommunale sygehuse på sådanne vilkår, som fastsættes i en mellem forsvarsministeriet og indenrigsministeriet på den ene side og vedkommende kommunale organisationer på den anden side indgået overenskomst.

§ 34. De kommunale kaserneetablissementer, der i medfør af de hidtil gældende regler om kommunernes indkvarteringsforpligtelser er stillet til forsvarets rådighed, overtages den 1. april 1959 af staten. Overtagelsen finder sted på de mellem vedkommende kommunalbestyrelse og staten derom aftalte vilkår. De respektive købesummer udredes — for så vidt de ikke erlægges kontant ved statsovertagelsen eller berigtiges ved statens indtræden i de af kommunerne til kaserneformål optagne lån — i løbet af højst 10 år med mindst $\frac{1}{20}$ halvårligt, først gang den 1. april 1959. Det til enhver tid skyldige beløb forrentes med 6 pct. p. a. Staten er berettiget til med 3 måneders varsel til en 1. april eller 1. oktober at opsiges restgælden helt eller delvis.

Stk. 2. De med overtagelsen forbundne udgifter afholdes af statskassen og bevilges på finansloven. Dokumenter, udskrifter, attester etc., der udfærdiges i forbindelse med statsovertagelsen, er fritaget for stempel- og tinglysningsafgifter samt for alle andre afgifter til det offentlige.

Som begrundelse for nyordningen anførte *indenrigsministeren* ved fremsættelsen af lovforslaget:

„Fra gammel tid har det påhvilet garnisonskøbstæderne at tilvejebringe kaserner og øvelsespladser til de garnisoner, der findes i købstæderne, mod til gengæld at oppebære en årlig godtgørelse herfor fra staten. De nærmere regler om omfanget af kommunernes forpligtelser og om størrelsen af godtgørelsen findes i indkvarteringsloven af 29. marts 1924, der har afløst ældre lovbestemmelser herom. Allerede i den kommission, som forberedte 1924-loven, såvel som under rigsdagsforhandlingerne om lovforslaget blev der fra kommunal side rettet kritik mod princippet om, at indkvarteringsforpligtelserne skulle påhvile kommunerne, idet man hævdede, at indkvarteringen af landets forsvarsstyrker måtte være en statslig